

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2039/2016
28.12.2017. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић, Марине Говедарица, Биљане Драгојевић и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Милорад Миловановић адвокат из ..., против туженог Ловачког удружења „ББ“ из ..., кога заступа Нера Стевовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 916/16 од 12.09.2016. године, у седници већа одржаној дана 28.12.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Ужицу Гж 916/16 од 12.09.2016. године као изузетно дозвољеној ревизији.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Ужицу Гж 916/16 од 12.09.2016. године, одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Пожеги П 751/16 од 13.06.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги П 751/16 од 13.06.2016. године обавезан је тужени да на име накнаде материјалне штете причињене на усеву белог кукуруза плати тужиоцу износ од 92.070,00 динара са законском затезном каматом почев од 25.12.2015. године па до исплате и обавезан је тужени да исплати тужиоцу трошкове поступка у износу од 82.766,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Ужицу Гж 916/16 од 12.09.2016. године преиначена је пресуда Основног суда и одбијен тужбени захтев за накнаду штете причињене на усеву белог кукуруза у износу од 92.070,00 динара са каматом, почев од 25.12.2015. године и обавезан тужилац да туженом на име трошкова поступка исплати 36.000,00 динара. Истом пресудом је обавезан тужилац да исплати туженом 23.165,60 динара на име трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену благовремено је изјавио ревизију тужилац на основу члана 404. Закона о парничном поступку са

предлогом да се дозволи одлучивање о ревизији ради разматрања правних питања од општег интереса, уједначавања судске праксе и у интересу равноправности грађана. Уз ревизију су приложене пресуде са израженим различитим правним ставом у истој чињеничној ситуацији.

Оцењујући дозвољеност поднете ревизије у парници која представља спор мале вредности Врховни касациони суд налази да ревизија тужиоца није дозвољена на основу члана 403. Закона о парничном поступку али су испуњени законски услови из члана 404. истог закона да се о ревизији расправља као о изузетно дозвољеној, посебној ревизији, ради уједначавања судске праксе.

Испитујући правилност побијане одлуке применом члана 408. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд налази да је ревизија основана.

У спроведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је на парцелама ... и ... које чине целину, укупне површине 2.02,90 ха, власништво деде ВВ 2015. године засејао хибридни бели кукуруз намењен за производњу пројиног брашна на површини од 1,5 хектара. Тужилац има регистровано пољопривредно газдинство и одобрење Министарства пољопривреде РС за производњу и промет пројиног брашна за људску исхрану. Земљиште је са северне, источне и јужне стране окружено буковом шумом, а са запада узораним парцелама. У близини међе са источне стране тужени, који газдује ловиштем је поставио дрвену хранилицу за храњење дивљачи каменом соли и чеку за одстрел дивљачи. У близини спорних парцела са усовом тужиоца нема настањених домаћинстава, нити економских објеката. Земљиште није ограђено и нема плашила за евентуално терање животиња. На 40% засејаног земљишта тужиоцу је причињена штета од дивљих свиња, уништавањем 3.300 кг белог кукуруза и тиме губитком 2.970 кг млевеног пројиног брашна, чија је противвредност у време вештачења износила 184.140,00 динара. Тужилац је поднео захтев туженоме за накнаду штете, а затим у одсуству договора са туженим поднео предлог за обезбеђење доказа и тужбу за накнаду штете.

Првостепени суд је применом члана 154, 185 и 192. Закона о облигационим односима, члана 4. став 1. тачка 22. и 88. Закона о дивљачи и ловству и члана 4. Правилника о мерама за спречавање штете од дивљачи усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да накнади тужиоцу штету на кукурузу у висини од 50% утврђењем подељене одговорности за настанак штете, јер обе стране нису предузеле потребне мере заштите настанка штете од дивљачи.

Побијаном пресудом другостепени суд је оценио да је чланом 88. став 1. Закона о дивљачи и ловству прописано императивно да правно, односно физичко, лице коме је дивљач проузроковала штету има право на накнаду штете само ако је предузело прописане мере за спречавање штете од дивљачи, те како тужилац није предузео било какве мере за спречавање штете од дивљачи, првостепена пресуда је преиначена, одбијањем тужбеног захтева, оценом да тужилац нема право на накнаду материјалне штете. Изражен је правни став да би оцена доприноса могла

да се испитује искључиво да је оштећени предузео мере за заштиту имовине од дивљачи, које нису биле довољне и адекватне за потпуну заштиту.

По оцени Врховног касационог суда побијана пресуда је заснована на погрешној примени члана 88. став 1. Закона о дивљачи и ловству, искључивањем примене правила о подељеној одговорности у сваком случају када оштећени не предузме прописане мере за спречавање штете од дивљачи.

Одредбом члана 87. Закона о дивљачи и ловству („Службени гласник РС“, бр. 18/2010), је прописано да је корисник ловишта, власник и корисник земљишта, вода и шума у којима се ловиште налази, као и власник и корисник површина ван ловишта на којима се дивљач налази, дужан да предузима све неопходне мере ради спречавања штете коју дивљач може причинити људима или имовини. Према одредби члана 88. став 1. истог закона правно, односно физичко лице коме је дивљач проузроковала штету има право на накнаду штете само ако је предузело прописане мере за спречавање штете од дивљачи. Чланом 3. Правилника о мерама за спречавање штете од дивљачи и штете на дивљачи и поступку и начину утврђивања штете („Службени гласник РС“, 2/2012) прописан је низ мера које се предузимају у ловишту ради спречавања штете од дивљачи, а чланом 4. истог Правилника низ мера ради спречавања штете од дивљачи које је дужан да предузме власник и корисник имовине.

У овом случају тужилац није предузео ниједну од мера спречавања штете од дивљачи, међутим за доношење правилне и законите одлуке другостепени суд је био у обавези да цени правни значај чињенице да ни тужени који газдује ловиштем, супротно цитираном члану 87. Закона о дивљачи и ловству и члану 3. наведеног Правилника није предузео ниједну од мера ради спречавања штете коју дивљач може да почини људима или имовини. Законом о дивљачи и ловству и Правилником су прописане обостране дужности и обавезе како корисника ловишта тако и физичких и правних лица чије се непокретности налазе у близини ловишта. Заснивањем одлуке искључиво на члану 88. став 1. Закона о дивљачи и ловству изоловано од осталих одредби истог закона и само језичким тумачењем одредби другостепени суд је погрешно санкционисао само оштећеног и то економски слабију страну, за пропуст у спречавању штете и није имао у виду приоритетну дужност туженог за предузимање мера ради спречавања штете од дивљачи и пропусти туженог, који је чак увећао могућност штете постављањем хранилице и чеке за одстрел дивљачи у непосредној близини земљишта под усевима тужиоца.

Корисник ловишта одговара за штету коју проузрокује ловостајем заштићена дивљач по правилима о објективној одговорности из члана 173. и 174. Закона о облигационим односима, а од одговорности се може ослободити под условима из члана 177. истог закона. Тужени није доказао да је штета проузрокована искључиво радњом или пропустом тужиоца као оштећеног лица, нити да потиче од узрока за који тужени не одговара. Истовремено услед поступања супротног Закону о дивљачи и ловству и наведеном Правилнику, односно непредузимањем мера како ловачког удружења и оштећеног за спречавање штете, постоји подељена одговорност странака, и по оцени Врховног касационог суда према утврђеним околностима конкретног случаја странке су подједнако одговорне за насталу штету. Како је првостепени суд правилно ценио

приговор подељене одговорности и тужиоцу досудио половину накнаде штете, утврђену вештачењем, другостепена пресуда је због погрешне примене материјалног права преиначена, жалба туженог одбијена као неоснована и потврђена првостепена пресуда.

Са изнетих разлога одлучено је као у изреци пресуде на основу члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Миломир Николић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић